

Listamaðurin

Edward Fuglø

EG ERI BARA EIN ÁSKOÐARI ÚTI Í KULISSUNI

Hondin verður javnan drigin gjøgnum tjúkka og livandi hárið. Somu hendur, sum í atelierinum dansa ein so kátan og spælandi dans á løriftinum, tykjast heldur meira friðsamar her í djúpa stólinum. Gomlu og søguríku sýslumanshúsini eru sum eitt annað univers í annars kalda og ráa veruleikanum, sum okkara gerandisdagur stundum kann verða og mjúka røddin leggur seg um ein fjálg og bleyt dýna rundan um okkum. Tíðin er steðgað eina løtu, meðan hann situr í gamla stólinum og eg á gólvinum. Løtan er beint nú og kaffi í stempulkannuni hevur staðið akkurát so leingi, at hitin er passaliga munngóður. Tað er beint her, at dyrnar inn í heimin hjá listamanninum spakuliga lata seg upp

RAGNHILD ELLINGSGAARD

Hann situr annars og arbeiðir í atelierinum, tá eg komi gangandi gjøgnum stóra havan uttan fyri gomlu húsini.

Á gólvinum liggja fleiri tekningar, sum skulu gerast til eina nýggja barnabók og eingin ivi er um, at listamaðurin hevur nógv at gera. Atelierið er hvítt, opið og rúmligt. Kanska eitt sindur kliniskt, hugsu eg við mær sjálvari. Men litføgru tekningarnar á gólvinum, undarligu skapini á bróst-

»
Eg siti jú úti í kulissuni og síggi inn á allan meldurin. Beint inn á alt, sum bara koyrir full drøn á kassan»

inum og stóri grønlitti málningurin troka tað kalda og kliniska burtur, meðan Edward leggur arbeiði frá sær.

– Skulu vit ikki heldur fara inn? Vit kunnu seta okkum í stovuna; har er nógv heitari, sigur hann og fer yvir móti hurðini.

Eg fylgi honum og hyggi at, meðan hann kókar vatn og stoytir í stempulkannina í køkinum. Hann líkist ikki einum manni, sum hevur nógv at gera. Heldur hinvegin. Men tað er helst bara stillføra framferðin hjá honum, sum onkursvegna fær alt at

steðga á. Vit seta okkum í fyrstu stovuna í gamla húsinum, meðan hvíta kettan titar skjótt framvið okkum. Hon ætlar sær helst okkurt annað enn bara ein heitan kaffimunn.

Ein einari í Klaksvík

– Eg var altíð eitt sindur øðrvísi enn hini børnini. Í skúlanum var eg tann friðarligi drongurin, sum teknaði og las nógv. Onkursvegna var eg øgiliga upptikin av einum øðrum universi enn akkurát hetta at vera í Klaksvík, sigur Edward og fær sær ein munn av heita

krússinum, sum stendur á borðinum framman okkum.

Flest øll børn tekna nógv, men hjá Edwardi steðgaði hetta ongantið. Hann helt áfram, eisini tá hann var vorðin vaksin. Sjálvur kallar hann hetta eina drift, sum ikki bar til at steðga. Gjøgnum árinu gjørdi hann nógv við bæði málningar, tekningar og eisini pallmyndir, men persónliga stílin fann hann ikki, fyrr enn hann var í 30-unum. Tað hendi knappliga, sigur hann.

Framhald á næstu síðu